

Kgj/KMA
Jakelussa mainitut

Khs dnro	2009-1277/010
Stn dnr	
Saap./Anl.	28-05-2009

Viite

Asia **Lausuntopyyntö ehdotuksesta metsästysasetuksen muuttamiseksi**

Maa- ja metsätalousministeriö on valmistellut virkatyönä yhteistyössä Uudenmaan riistanhoitopiirin kanssa ehdotuksen muutoksiksi metsästysasetukseen. Näiden muutosten tarkoituksena on edesauttaa villikanien aiheuttamien ongelmien hallintaa asutuilla alueilla.

Maa- ja metsätalousministeriön kala- ja riistaosasto pyytää asetusmuutosehdotuksesta lausuntoanne 25.6.2009 mennessä.

Lisätietoa asiasta antaa neuvotteleva virkamies Sami Niemi p. 09-1605 3374 9.6.saakka sekä 11.6. jälkeen erikoissuunnittelija Janne Pitkänen p. 09-1605 2834.

Osastopäällikkö,
ylivohtajaXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
Pentti LähteenojaXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Neuvotteleva virkamies

Sami Niemi

Jakelu

Ympäristöministeriö
Oikeusministeriö
Sisäasianministeriö
Ympäristö- ja luonnonvarainneuvosto
Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitos
Suomen ympäristökeskus
Helsingin kaupunki
Vantaan kaupunki
Espoon kaupunki
Kuntaliitto
Riistanhoitopiirit
Metsästäjain keskusjärjestö
Suomen luonnonsuojeluliitto
Suomen eläinsuojeluyhdistys
Suomen metsästäjäliitto

VALTIONEUVOSTON ASETUS METSÄSTYSASETUKSEN MUUTTAMISESTA

1 Nykytila

Villikani on määritelty metsästyslaissa (615/1993) riistaeläimeksi. Villikani lisättiin riistaeläinten luetteloon metsästyslain uudistamisen yhteydessä 1993, kun arvioitiin, että villikanille on todennäköisesti tulossa Suomeen elinvoimainen kanta, jonka säätelemiseksi myös villikanin metsästys saattaa olla välttämätöntä. Metsästäminen edellytyksenä on oikeus metsästä alueella, jolla metsästystä harjoitetaan. Metsästäjän on niin ikään oltava suorittanut metsästäjäututkinnon ja maksanut riistanhoitomaksun (laki riistanhoitomaksusta ja pyyntilupamaksusta (616/1993)). Eläintä ei saa ilman rakennuksen omistajan tai haltijan nimenomaista lupaa ampua 150:tä metriä lähempänä sellaista rakennusta, jossa asutaan (ML 25 §).

Villikanista on tehty havaintoja Helsingissä Arabianrannan ja Kyläsaaren suunnalla jo 1980-luvulta asti. Kanta säilyi vuosia pienenä ja paikallisena, eivätkä alueen hallinnoinnista vastaavat tahot nähneet tarvetta puuttua villikanikannan kehitykseen. 2000-luvun taitteessa kanta kuitenkin alkoi kasvaa ja levittäytyä. Kehitys on kiihtynyt koko ajan. Nyt kanta kasvaa nopeasti Helsingissä ja levittäytyy myös Vantaalla ja Espoossa. Pieniä erillisiä villikaniesiintymiä on varmistunut lisäksi ainakin Nurmijärvellä, Keravalla ja Mäntyharjulla. Turussa on ollut jo useita vuosia oma villikanipopulaatio, joka on saanut kehittyä rauhassa. Pääkaupunkiseudun villikanikanta leviää ja vankistuu ja levinneisyys yltää jo Kehä III:n ulkopuolelle sekä Espoossa että Vantaalla. Helsingin villikanikannan arvioitiin syksyllä 2008 olevan 7000 yksilön luokkaa. Kanien todellista määrää koko levinneisyysalueella on vaikea arvioida.

Helsingissä kanikanta on runsastuessaan ja levitessään uusille alueille aiheuttanut jo hyvin merkittäviä taloudellisia menetyksiä. Tuhoutuneiden puistokasvien ja puiden arvo pelkästään Helsingin kaupungin omistamilla alueilla on satoja tuhansia euroja ja vahingot ovat kasvussa. Kanit aiheuttavat merkittäviä vahinkoja myös hautausmailla kaivamalla hautoja ja hautakivien perustuksia sekä syömällä kasveja.

Maailmalla kanit ovat olleet mukana aiheuttamassa suoranaisia ekologisia katastrofeja. Suurimpia ongelmat ovat olleet valtamerten saarilla sekä mm. Uudessa-Seelannissa ja Australiassa. Suomessa ekologisten vahinkojen tuleva määrä riippuu siitä kuinka laajalle kanipopulaatio pystyy levittäytymään. Paikallisista kaniesiintymistä on ollut havaintoja monella suunnalla Suomea ja vaikuttaisikin siltä, että ainakin ihmisasutuksen läheisyydessä villikani selviää laajalla alueella maassamme. Kanin leviämisen torjunta lieneekin tehokkain tapa välttää vakavat ekologiset ja taloudelliset seuraamukset. Kanin asettuminen tietyille alueille voidaan kohtuullisin pon-

nistuksin estää kun toimeen ryhdytään ajoissa, heti ensimmäisten kanihavaintojen myötä.

Jos kanikanta pääsee asettumaan ja runsastumaan riittävästi, on kannan hävittäminen hyvin vaikeaa. Nykyisten säännösten vallitessa se on ilman poikkeuslupia käytännössä mahdotonta. Metsästyslain 33 §:ssä luetellaan metsästyksessä kielletyt pyyntivälineet ja menetelmät. Villikanien levittäytymisen ja runsastumisen estämiseen voidaan vallitsevien säännösten nojalla käyttää vain riistaeläinten metsästyksessä sallittuja menetelmiä.

Villikanien aiheuttamien vahinkojen ennaltaehkäisyä ja kannan säätelyä sekä siihen soveltuvia menetelmiä on kokeiltu ja kehitetty pääkaupunkiseudulla. Näiden kokeilujen kautta on löydetty muutamia oloissamme toimivia menetelmiä. Nykyinen metsästyslainsäädäntö ei kuitenkaan ilman poikkeuslupamenettelyä salli useita näistä menetelmistä. Tästä syystä metsästysasetukseen tehtävät muutokset on katsottu tarpeelliseksi.

Villikanin pyynnissä ovat sallittuja samat menetelmät kuin metsäjäniksen ja rusakon pyynnissä, vaikka kani on huomattavasti pienikokoisempi laji. Myös rauhoitusaika on sama eli villikani on rauhoitettu 1.3. – 31.8.. Villikanin metsästyksessä käytettävän ampuma-aseen tulee täyttää metsästysasetuksen (666/1993) 16 § 2 momentin vaatimus, eli patruunan luodin painon on oltava vähintään 2,5 grammaa ja osuma-energian 100 metrin päässä piipun suusta mitattuna vähintään 200 joulea ($E = 100 > 200 \text{ J}$); (19.7.2001/664). Sen ampumiseen käytettävän haulikon kaliiperin on oltava 10-20 (MA 17 §). Jousiasetta, jonka jännittämiseen tarvittava voima on vähintään 180 newtonia (180 N) saa käyttää villikanin ampumiseen (MA 20 §) (15.3.2001/224). Rautoja ja ansoja ei saa käyttää villikanin pyydystämiseen (MA 10 §). Myöskään loukun tai jalkanarun käyttö ei ole sen pyynnissä sallittua (MA 11 §) (9.8.2007/793). Koska villikani on riistaeläin, on villikanin pyynti, tappaminen ja ottaminen metsästäjän haltuun metsästystä (ML 2 §).

Riistanhoitopiiri voi myöntää pyyntiluvan villikanin rauhoitusajasta poikkeamiseksi metsästysasetuksen 27 §:n nojalla. Pyyntilupa voidaan myöntää viljelyksille, metsätaloudelle, kalataloudelle, eläinten pidolle tai omaisuudelle aiheutuvien merkittävien vahinkojen sekä terveydellisten tai muiden merkittävien haittojen estämiseksi (9.8.2007/793). Maa- ja metsätalousministeriö voi metsästyslain 41 § 2 momentin nojalla myöntää metsästysoikeuden haltijan suostumuksella tieteellistä tutkimusta, riistanhoitoa, vahinkojen estämistä, eläintautien ehkäisemistä tai muuta hyväksyttävää tarkoitusta varten luvan kielletyin pyyntivälinein tai -menetelmin tappaa tai pyydystää villikaneja.

Ilman minkäänlaista poikkeusmenettelyä kaupunkialueilla voidaan villikanin pyynnissä käyttää yleensä ainoastaan jousiasetta ja aktiivista verkkopyyntiä. Villikanin pyynti jousiasella vaatii erinomaista ampumataittoa. Kaupunkialueilla ampumaseella tapahtuvaa metsästystä vaikeuttaa merkittävästi vaatimus omistajan tai haltijan nimenomaisesta luvasta ampua eläin 150 metriä lähempänä asuttua rakennusta. Yleensä tällaisen luvan saaminen kaikilta ampumapaikan lähellä asuvilta on käytännössä mahdotonta, mikä rajaa suuren osan kaupunkialueista pois tämän tyyppisen pyynnin ulottuvilta. Turvallisuusnäkökohtien huomioiminen vaatii runsaasti suunnittelua ja ennakkovalmisteluja taajaan asutuilla alueilla toimittaessa. Suuri ihmismäärä ja asukastiheys aiheuttavat käytännössä vaatimuksen pyynnin huomaamattomuudesta: aseiden laukausten ääni on voitava tehokkaasti vaimentaa, jotta pyynti ei herätä pelkoja ja turhaa huomiota.

Nykyisellään villikanin ampumiseen käytettävän ampumaseen on täytettävä metsästysasetuksen (666/1993) 16 § 2 momentin vaatimus. Määritelmän mukainen ase on varsin tehokas villikanin kokoisen eläimen ampumiseen, ja etenkin tiheään asutuilla alueilla, turvallisuussyistä sekä laukausäänen aiheuttaman häiriön vuoksi, olisi suotavampaa ampua kaneja pienempitehoisella ja paremmin vaimennettavissa olevalla aseella. Maa- ja metsätalousministeriön poikkeusluvalla tehdyissä kokeiluissa ja maailmalta kerättyjen kokemusten perusteella pienoiskiväärikaliperinen, alle äänennopeudella luodin ampuva, ase soveltuu erinomaisesti villikanin ampumiseen. Haulikon kaliiperivaatimus on meillä nykyisellään 10-20. Nämä haulikkokaliiperit soveltuvat villikanien ampumiseen. Kaupunkiolosuhteissa olisi kuitenkin pystyttävä vaimentamaan haulikon laukaus mahdollisimman hiljaiseksi. Tämä onnistuu parhaiten pienempikaliperisissä haulikoissa. Ampumalla tapahtuvaa pyyntiä harjoitetaan sekä jousella että ampumaseella pimeinä vuorokauden aikoina, koska kanit ovat silloin aktiivisimmillaan ja toisaalta siksi, että silloin pyynti alueilla on vähinten muita ihmisiä.

Elävänä pyytävällä loukulla tapahtuvaa loukkupyyntiä on kokeiltu oloissamme poikkeusluvalla turvin. Loukkupyynti onnistuu etenkin lumikelillä hyvin. Sulan maan aikana ongelmaksi voi muodostua eläinten haluttomuus mennä pyydyksiin. Villikanien pyynnissä on meillä mahdollista käyttää apuna juoksuverkkoja ja kaninkolon suulle asennettavia pussiverkkoja. Nämä ovat maailmalla yleisesti kanien pyynnissä käytettyjä välineitä. Pyynti on aktiivista pyyntiä eli verkkoja ei jätetä maastoon ilman välitöntä valvontaa. Verkkopyynnin tehoa voidaan merkittävästi lisätä, jos villikanit ajetaan liikkeelle piilopaikoistaan esimerkiksi pienikokoista koiraa tai kesyhilleriä käyttäen. Verkkopyyntiä on meillä jo kokeiltu ja se on todettu oloissamme toimivaksi menetelmäksi.

2 Esityksen tavoitteet ja keskeiset ehdotukset

Villikanikanta kasvaa ja levittäytyy ja sen aiheuttamat vahingot ovat merkittäviä ja kasvussa. Kannan kasvua ja levittäytymistä tulisi pystyä tehokkaasti rajoittamaan. Esityksen tavoitteena on helpottaa ja tehostaa villikanikannan säätelyä.

Esitetyillä muutoksilla pyritään poistamaan epätarkoituksenmukaista byrokratiaa sallimalla villikanien pyynnissä muutamia aiemmin kiellettyjä menetelmiä. Muutoksilla mahdollistetaan villikanikannan tehokas rajoittaminen metsästäjien toimesta alueilla, joiden metsästysoikeuden haltija on antanut pyyntiin luvan. Muutosten myötä tarve hankkia poikkeuslupa pyyntiin soveltuvien metsästysmenetelmien käyttämiseksi poistuisi tai ainakin vähenisi huomattavasti. Nykytilanteessa kaupunkialueella ei tosiasiallisesti ole mahdollista harjoittaa tehokasta villikanien metsästystä kannan rajoittamiseksi ilman poikkeuslupia metsästysasetuksen säännöksistä. Villikanikannan kasvaessa ja levittäytyessä pyyntiä tulisi pystyä harjoittamaan yhä laajemmalla alueella. Jotta vahinkoja ja kannankokoa voidaan tehokkaasti rajoittaa, tulisi pyynti saada mahdollisimman kattavaksi myös maantieteellisesti.

Esitetyillä muutoksilla tavoiteltavalla epätarkoituksen mukaisen byrokratian vähentämisellä pyritään siihen, että villikanikannan säätelyyn tarvittavaa pyyntiponnistusta pystytään kasvattamaan riittävästi, jotta villikanikannan levittäytyminen ja sen aiheuttamien vahinkojen kasvu saadaan katkaistua. Nykyisen kaltainen poikkeuslupamenettely estää pyynnin tehostamisesta ja laajentamista tarpeettomasti, mistä kärsivät erityisesti yksityiset tontin omistajat ja taloyhtiöt joiden alueilla villikanit aiheuttavat vahinkoja.

Metsästysasetusta ehdotetaan muutettavan siten, että vastaisuudessa villikanien pyynnissä olisi mahdollista käyttää MA 11 § tarkoittamaa elävänä pyytävää loukkua. Edelleen ehdotetaan muutettavan MA 16 § siten, että villikanin pyynnissä saisi käyttää pienoiskivääriä, jonka luodin energia piipun suulta mitattuna on vähintään 100 J. Villikanin pyynnissä esitetään sallittavan myös nykyistä pienempikaliiperisen haulikon käyttö. Nykyään haulikon kaliiperin on oltava 10 – 20, mutta ehdotuksessa esitetään, että MA 17 § muutettaisiin niin, että pyynnissä voisi käyttää haulikkoa, jonka kaliiperi on vähintään 36. Villikanin rauhoitusaikaa esitetään lyhennettäväksi nykyisestä 1.3. – 31.8. siten, että rauhoitus alkaisi vasta 1.5. ja loppuisi 31.8.

3 Yksityiskohtaiset perustelut pykälittäin

11 §. Villikania esitetään lisättäväksi luetteloon, jossa säädetään niistä riistalajeista, joita voidaan pyydystää elävänä pyytävällä loukulla. Villikani eroaa käyttäytymisensä puolesta metsäjäniksestä ja rusakosta muun muassa siinä, että se hakeutuu ahtai-

siin koloihin ja erilaisten rakennusten ja rakenteiden suojaan. Villikani pesii tyypillisesti kaivamassaan kolossa tai luolastossa. Nämä seikat huomioiden ei voida olettaa että elävänä pyytävän loukun vangitsemaksi jäänyt villikani joutuisi muita meillä elävänä pyytävällä loukulla perinteisesti pyydetäviä eläimiä oudompaan tai enemmän stressiä aiheuttavaan tilanteeseen. Verkoilla tapahtuvassa metsästyksessä pyydykseen jäänyt villikani lopetetaan välittömästi kiinnisaamisen jälkeen.

16 §. Villikanin metsästyksen esitetään sallittavaksi nykyistä alhaisemman teholuokan pienoiskivääreitä. E0>100 J teholuokan pienoiskiväärin patruunat soveltuvat villikanin ampumiseen erittäin hyvin. Ammuttaessa villikaneja kaupunkialueella ovat ampumamatkat poikkeuksetta lyhyitä, tyypillisesti alle 20 metriä. Teholuokan E0>100 J pienoiskiväärillä voidaan ampua alle äänennopeudella lentäviä luoteja, jolloin tällainen ase voidaan vaimentaa lähes äänettömäksi käyttämällä aseessa äänen vaimenninta. Laukausäänen vaimentaminen on erityisen tärkeä näkökohta, joka on pakko ottaa huomioon metsästettäessä tiheästi asutulla alueella.

17 §. Villikanin metsästyksen esitetään sallittavaksi nykyistä alhaisemman teholuokan haulikoita. Ammuttaessa villikaneja asutuksen lähellä ovat ampumamatkat poikkeuksetta lyhyitä, tyypillisesti alle 20 metriä. Nykyaikaisista komponenteista valmistetut pienikaliiperiset patruunat ovat riittävän tehokkaita villikanin ampumiseen. Pienikaliiperisen haulikon laukausääni on tehokkaasti vaimennettavissa äänenvaimentimella.

24 §. Villikani rauhoitusaikaa esitetään lyhennettäväksi. Villikanin mahdollisimman pitkä metsästysaika on tärkeä edellytys kannanrajoitukseen tähtäävän metsästyksen saamiseksi riittävän tehokkaaksi. Tehokasta villikanikannan säätelyä ei pystytä toteuttamaan nykyisen rauhoitusajan puitteissa.

4 Esityksen vaikutukset

Esitetyt muutokset helpottaisivat villikanien pyyntiä vähentämällä tarvetta hakea poikkeuslupia tarkoituksenmukaisten pyyntimenetelmien käyttämiseen. Esitettyjen muutosten myötä villikaneja voitaisiin niiden normaalina metsästysaikana pyytää ilman pyyntimenetelmiä koskevia poikkeuslupia kohtalaisen tehokkaasti myös kaupunkialueilla. Elävänä pyytävän loukun käytön salliminen mahdollistaa pyynnin taaiaan asutuilla alueilla, missä villikanien ampuminen on käytännössä mahdotonta, koska lukuisilta 150 säteellä asuivilta ihmisiltä ei kyetä hankkimaan lupaa ampumiseen (ML 25 §).

Kaupungeissakin on alueita, joissa villikanien ampuminen on mahdollista 150 säännöstä huolimatta. Esitetyt muutokset parantavat huomattavasti mahdollisuuksia harjoittaa tehokasta kannanvähentämistä ampumalla kaneja. Ehdotetun teholuokan pienoiskiväärin laukausääni on vaimennettavissa tehokkaasti, mikä vähentää kanien ampumisesta aiheutuvaa ääntä. Ampumisäänen hiljeneminen vähentää pyynnistä alueen asukkaille ja alueen ympäristössä liikkuville aiheutuvaa häiriötä.

Pienikaliiperisen haulikon käytön salliminen parantaa mahdollisuutta vaimentaa laukauksesta syntyviä ääniä. Lisäksi pienikaliiperisessa haulikossa voidaan käyttää tarkoitukseen sopivaa, mutta mahdollisimman pientä haulimäärää, mikä vähentää kaupunkialueella ampumisesta potentiaalisesti syntyvää riskiä.

Villikanin rauhoitusajan lyhentäminen keväällä pidentää villikanin metsästysaikaa. Keväällä ennen varsinaista lisääntymiskautta toteutettava pyynti on kannan rajoittamiseksi kaikkein tehokkainta ja siksi vahinkoja aiheuttavan vieraslajin kyseessä ollessa tärkeää. Pidennetty keväinen pyynti helpottaa ja tehostaa kannanrajotustoimia, mutta huomioi kuitenkin metsästyssäännöksissämme noudatetun periaatteen eläinten lisääntymisaikaisesta rauhoituksesta.

Esityksellä on todennäköisesti myönteisiä ympäristövaikutuksia. Vaikutukset Suomen luonnon monimuotoisuudelle ovat positiivisia, koska esitettyjen muutosten avulla villikanikannan leviämistä ja kasvua voidaan rajoittaa nykyistä tehokkaammin. Mitä tehokkaammin villikanin leviämistä voidaan ehkäistä, sitä pienemmät mahdollisuudet lajilla on levittäytyä maassamme laajalle alueelle ja aiheuttaa muutoksia luontomme ravintoverkoissa ja lajiston monimuotoisuudessa. Pynnin tehostuminen vähentää myös kaupunkiympäristössä kanien aiheuttamia muutoksia. On todennäköistä, että kaupunkiympäristön viihtyvyys paranee kanikannan rajoitustoimien tehostuessa, kun kaupunkipuistot pystytään pitämään kauniina ja viihtyisinä kanien määrän vähennyttä.

Esitysten taloudelliset vaikutukset ovat positiiviset. Esitys vähentää tarvetta epätaroituksen mukaiseen byrokraatiaan, mikä aiheuttaa säästöjä vahingonkärsijöille vähentyneiden lupapäätösmaksujen kautta. Myös hallinnossa syntyy säästöjä ja vapautuu resursseja, kun villikanien pyynnissä välttämättä tarvittavien tavanomaisten pyyntimenetelmien käyttöön ei enää tarvitse myöntää poikkeuslupia. Byrokratian vähentyminen mahdollistaa aiempaa tehokkaamman kannansäätelyn, mikä tulee vähentämään villikanikannan aiheuttamia taloudellisia vahinkoja.

5 Asian valmistelu

Ehdotus on valmisteltu maa- ja metsätalousministeriössä virkatyönä. Asetusmuutosehdotuksesta on pyydetty lausunnot seuraavilta tahoilta:

6 Voimaantulo

Asetusmuutos ehdotetaan tulevan voimaan 1.8. 2009 alkaen.

Voimassa oleva asetus

11 §

Loukun ja jalkanarun käyttäminen

Elävänä pyytävää loukkua tai muuta vastaavaa pyyntilaitetta saa käyttää ilveksen, euroopanmajavan, kanadanmajavan, piisamin, tarhatun naalin, ketun, supikoiran, karpän, minkin, hillerin, näädän, mäyrän, saukon, itämeren norpan ja hallin sekä rauhoittamattomien eläinten pyydystämiseen. Riistanhoitopiirin luvalla tällaista laitetta saadaan käyttää muunkin eläimen pyydystämiseen riistanhoitoa varten. Lupa laitteen käyttämiseen voidaan antaa myös 25 a §:n 2 momentin, 27 tai 29 §:n nojalla tehtävän lupapäätöksen yhteydessä. Loukun ja muun pyyntilaitteen on oltava sellainen, että eläin mahtuu siinä seisomaan ja makaamaan luonnollisessa asennossa vahingoittamatta itseään.

16 §

Yleiset ampuma-asevaatimukset

Riistaeläimen ampumiseen käytettävän rihlatun luotiasen luodin osumaenergian on piipun suusta mitattuna oltava vähintään 150 joulea ($E_0 > 150 \text{ J}$).

Sen lisäksi, mitä 1 momentissa säädetään, on:

1) jos asetta käytetään ketun, tarhatun naalin, mäyrän, saukon, supikoiran, pesukarhun, rämemajavan, metsäjäniksen, rusakon, villikanin, metson, teeren tai hanhen ampumiseen, patruunan luodin painon oltava vähintään 2,5 grammaa ja osumaenergian 100 met-

Asetusehdotus

11 §

Loukun ja jalkanarun käyttäminen

Elävänä pyytävää loukkua tai muuta vastaavaa pyyntilaitetta saa käyttää ilveksen, euroopanmajavan, kanadanmajavan, piisamin, tarhatun naalin, ketun, supikoiran, karpän, minkin, hillerin, näädän, mäyrän, saukon, villikanin, itämeren norpan ja hallin sekä rauhoittamattomien eläinten pyydystämiseen. Riistanhoitopiirin luvalla tällaista laitetta saadaan käyttää muunkin eläimen pyydystämiseen riistanhoitoa varten. Lupa laitteen käyttämiseen voidaan antaa myös 25 a §:n 2 momentin, 27 tai 29 §:n nojalla tehtävän lupapäätöksen yhteydessä. Loukun ja muun pyyntilaitteen on oltava sellainen, että eläin mahtuu siinä seisomaan ja makaamaan luonnollisessa asennossa vahingoittamatta itseään.

16 §

Yleiset ampuma-asevaatimukset

Riistaeläimen ampumiseen käytettävän rihlatun luotiasen luodin osumaenergian on piipun suusta mitattuna oltava vähintään 150 joulea ($E_0 > 150 \text{ J}$). Kuitenkin villikanin ampumiseen käytettävän rihlatun luotiasen luodin osumaenergian on piipun suusta mitattuna oltava vähintään 100 joulea ($E_0 > 100 \text{ J}$).

Sen lisäksi, mitä 1 momentissa säädetään, on:

1) jos asetta käytetään ketun, tarhatun naalin, mäyrän, saukon, supikoiran, pesukarhun, rämemajavan, metsäjäniksen, rusakon, [villikanin, poist.], metson, teeren tai hanhen ampumiseen, patruunan luodin painon oltava vähintään 2,5 grammaa ja osumaenergian

rin päässä piipun suusta mitattuna vähintään 200 joulea (E 100 > 200 J).

17 §

Haulikon kaliiberi

Riistaeläimen ampumiseen käytettävän haulikon kaliiperin on oltava 10 – 20. Pienempi-kaliiperista haulikkoa saa kuitenkin käyttää piisamin, oravan, karpän, riekon, kiirunan, pyyn, peltopyyn, lehtokurpan ja sepelkyyhkyn ampumiseen, ei kuitenkaan haulikkoa, jonka kaliiperi on pienempi kuin 36.

24 §

Yleiset rauhoitusajat

Riistaeläimet ovat rauhoitettuja seuraavasti:
1) villikani, metsäjänis ja rusakko 1.3–31.8.

100 metrin päässä piipun suusta mitattuna vähintään 200 joulea (E 100 > 200 J).

17 §

Haulikon kaliiberi

Riistaeläimen ampumiseen käytettävän haulikon kaliiperin on oltava 10 – 20. Pienempikaliiperista haulikkoa saa kuitenkin käyttää villikanin, piisamin, oravan, karpän, riekon, kiirunan, pyyn, peltopyyn, lehtokurpan ja sepelkyyhkyn ampumiseen, ei kuitenkaan haulikkoa, jonka kaliiperi on pienempi kuin 36.

24 §

Yleiset rauhoitusajat

Riistaeläimet ovat rauhoitettuja seuraavasti:
1) villikani 1.5.-31.8. sekä metsäjänis ja rusakko 1.3–31.8.

Valtioneuvoston asetus

metsästysasetuksen muuttamisesta

Annettu Helsingissä päivänä _____ kuuta 2009

Valtioneuvoston päätöksen mukaisesti, joka on tehty maa- ja metsätalousministeriön esittelystä,

muutetaan 12 päivänä heinäkuuta 1993 annetun metsästysasetuksen (666/1993) 11 §:n 1 momentti, 16 §:n 1 momentti sekä 2 momentin 1 kohta, 17 § ja 24 §:n 1 momentin 1 kohta sellaisena kuin ne ovat 11 §:n 1 momentti asetuksessa 793/2007, 16 §:n 1 momentti asetuksessa 666/1993, 16 §:n 2 momentin 1 kohta asetuksessa 664/2001, 17 § asetuksessa 666/1993 ja 24 §:n 1 momentin 1 kohta asetuksessa 224/2001, seuraavasti:

11 §

Loukun ja jalkanarun käyttäminen

Elävänä pyytävää loukkua tai muuta vastaavaa pyyntilaitetta saa käyttää ilveksen, euroopanmajavan, kanadanmajavan, piisamin, tarhatun naalin, ketun, supikoiran, karpän, minkin, hillerin, näädän, mäyrän, saukon, villikanin, itämeren norpan ja hallin sekä rauhoittamattomien eläinten pyydystämiseen. Riistanhoitopiirin luvalla tällaista laitetta saadaan käyttää muunkin eläimen pyydystämiseen riistanhoitoa varten. Lupa laitteen käyttämiseen voidaan antaa myös 25 a §:n 2 momentin, 27 tai 29 §:n nojalla tehtävän lupapäätöksen yhteydessä. Loukun ja muun pyyntilaitteen on oltava sellainen, että eläin mahtuu siinä seisomaan ja makaamaan luonnollisessa asennossa vahingoittamatta itseään.

16 §

Yleiset ampuma-asevaatimukset

Riistaeläimen ampumiseen käytettävän rihlatun luotiaseen luodin osumaenergian on piipun suusta mitattuna oltava vähintään 150 joulea (E 0 > 150 J). Kuitenkin villikanin ampumiseen käytettävän rihlatun luotiaseen luodin osumaenergian on piipun suusta mi-

tattuna oltava vähintään 100 joulea (E 0 > 100 J).

Sen lisäksi, mitä 1 momentissa säädetään, on:

1) jos asetta käytetään ketun, tarhatun naalin, mäyrän, saukon, supikoiran, pesukarhun, rämemajavan, metsäjäniksen, rusakon, (poist.), metson, teeren tai hanhen ampumiseen, patruunan luodin painon oltava vähintään 2,5 grammaa ja osumaenergian 100 metrin päässä piipun suusta mitattuna vähintään 200 joulea (E 100 > 200 J).

17 §

Haulikon kaliiperi

Riistaeläimen ampumiseen käytettävän haulikon kaliiperin on oltava 10–20. Pienempikaliiperista haulikkoa saa kuitenkin käyttää villikanin, piisamin, oravan, karpän, riekon, kiirunan, pyyn, peltopyyn, lehtokurpan ja sepelkyyhkyn ampumiseen, ei kuitenkaan haulikkoa, jonka kaliiperi on pienempi kuin 36.

24 §

Yleiset rauhoitusajat

Riistaeläimet ovat rauhoitettuja seuraavasti:

1) villikani 1.5.–31.8. sekä metsäjänis ja
rusakko 1.3.–31.8;

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä elo-
kuuta 2009.

Helsingissä päivänä kuuta 2009

Maa- ja metsätalousministeri *Sirkka-Liisa Anttila*

Neuvotteleva virkamies Sami Niemi

Statsrådets förordning

om ändring av jaktförordningen

Given i Helsingfors den x xxx 2009

I enlighet med statsrådets beslut, fattat på föredragning från jord- och skogsbruksministeriet, *ändras* i jaktförordningen av den 12 juli 1993 (666/1993) 11 § 1 mom., 16 § 1 mom. och 2 mom. 1 punkten, 17 § och 24 § 1 mom. 1 punkten sådan 11 § 1 mom. lyder i förordning 793/2007, 16 § 1 mom. i förordning 666/1993, 16 § 2 mom. 1 punkten i förordning 664/2001, 17 § i förordning 666/1993 och 24 § 1 mom. 1 punkten i förordning 224/2001, som följer:

11 §

Användning av fälla och fotsnara

Fällor som fångar byte levande eller andra motsvarande fångstanordningar får användas för fångst av lodjur, europeisk bäver, kanadensisk bäver, bisamråtta, i farm uppfödd fjällräv, rödräv, mårddhund, hermelin, mink, iller, skogsmård, grävling, utter, vildkanin, östersjövikare och gråsäl samt av icke fredade djur. Med tillstånd av jaktvårdsdistriktet får sådana anordningar även användas för fångst av andra djur i jaktvårdssyfte. Tillstånd att använda sådana anordningar kan ges även i samband med ett tillståndsbeslut som fattas med stöd av 25 a § 2 mom., 27 eller 29 §. Fällor och andra fångstanordningar ska vara sådana att ett fångat djur ryms i dem stående eller liggande i naturlig ställning utan att skada sig självt.

16 §

Allmänna krav på skjutvapen

Träffenergin hos kulan i ett räfflat kulvapen som används för skytte av vilt ska mätt vid pipans mynning vara minst 150 joule (E 0 > 150 J).

Emellertid ska träffenergin hos kulan i ett räfflat kulvapen som används för skytte av vildkanin mätt vid pipans mynning vara minst 100 joule (E 0 > 100 J).

Utöver vad som sägs i 1 mom. ska,

1) om vapnet används för att skjuta rödräv, i farm uppfödd fjällräv, grävling, utter, mårddhund, tvättbjörn, sumpbäver, skogshare, fälthare, tjäder, orre eller gås, vikten av patronkulan vara minst 2,5 gram och dess träffenergi mätt på 100 meters avstånd från pipans mynning vara minst 200 joule (E 100 > 200 J).

17 §

Kaliber på hagelgevär

Hagelgevär som används för att skjuta vilt ska ha kaliber 10-20. Hagelgevär av mindre kaliber får dock användas för att skjuta vildkanin, bisamråtta, ekorre, hermelin, dalripa, fjällripa, järpe, raphöna, morkulla och ringduva, dock inte av mindre kaliber än 36.

24§

Allmänna fredningstider

Viltet är fridlyst som följer:

1) vildkanin 1.5–31.8, skogshare och fält-
hare 1.3–31.8;

Denna förordning träder i kraft den 1 au-
gusti 2009.

Helsingfors den x xxx 2009